

Frederikshavn, som blev omtalt af den ærede sidste Taler, der oplyste, hvad der ogsaa er fremkommet i offentlig Blade, at der afsendes Smør fra Göteborg til Frederikshavn, som blev indfået der paa danske Skibe for at kunne gaa til England under Navn af dansk Smør, er ganske vist, som ogsaa den ærede Taler selv antydede, ikke noget Bevis for, at det er Kunstsmør, der i dette Tilfælde udfibedes til England under dansk Mærke, men i ethvert Tilfælde aabnes derigennem Veien til, at noget Saadant kan foregaa, og det er da et Punkt, hvorpaa man bør have sin Opmærksomhed rettet for at forhindre, at der ad saadanne Veie sker Noget, der maa være en Svækkelse for den Smørudførsel, vi have herfra. Det vil vel imidlertid ogsaa være forbundet med mange og temmelig væsentlige Vanskeligheder at faae dette fuldstændig forebygget og jeg frygter for, dersom vi skulde tage Alt med, som det er nødvendigt at foretage for helt at fiksre Smørudførselen herfra paa rette Maade, kunde vi let komme i den Stilling, at vi ikke kunde fremme Sagen i nærværende Rigsdagssamling. Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at man nu kun bør gaa saa vidt, som man mener med Sikkerhed at kunne gaa, og saa senere gaa videre, hvis det viser sig, at det vil være nødvendigt. Naar vi her under den fortsatte Behandling af det foreliggende Forslag komme til at forhandle og enes om Bestemmelser, paa hvis Gjennemførelse vi kunne være sikre, kunne vi jo gjøre det; men det kan meget let komme til at stille sig saaledes, at den Ordning, som vi nu kunne træffe, kommer til at lade Udskiligt tilbage at ønske. — Overfor det ærede Medlem fra Næstved (Leth) vil jeg kun gjøre en enkelt Bemærkning, og det er da den, at naar han talte mod, at der efter Lovforslagets § 4 kunde udbetales Ducører til Angivere, da er jeg enig med ham i, at Angiveri er Noget, der i Reglen ikke skal belønnes, men der kan være Forhold, hvor Angiveri er Blikt, og jeg tror, det vil være Blikt i Tilfælde som dette. Dersom en dansk Borger bliver opmærksom paa, at der efter en stor Maalestok findes Forsalfsninger Sted, vil han tjene en god Sag ved at være Angiver. Det kan være, det ærede Medlem har Ret i, at der ikke skal gives Penges for det, ikke gives Dufører i den Anledning, men uafgjort er det iøvrigt ikke, at der i saadanne Tilfælde gives Dufører til Angivere. — Overfor det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein) skal jeg indtende mod, hvad han anførte om det foreliggende Lovforslag. Jeg skjønner ikke rettere, end at jeg

er enig med ham i Alt, hvad han sagde derom. Jeg skal kun gjøre en Bemærkning til den første Del af hans Ytringer, som gik ud paa, at det var Finantsudvalget, der i sin Betænkning havde henpeget paa denne Sag, og at senere var det de samvirkende Landbosforeninger, der ved deres Udtalelser havde reist Opmærksomheden for Sagen. Dette er for saa vidt ganske rigtigt. Der er sket Udtalelser om denne Sag fra begge de Sider, han omtalte; men der bør dertil føies, at det er et Spørgsmaal, som i længere Tid ikke har været Noget af os fremmed, for saa vidt vi følge med, hvad der foregaaar paa det landøkonomiske Omraade. Man har fra Landmændenes Side i længere Tid havt sin Opmærksomhed henvendt paa de Forer, som vor Smørudførsel var truet af ved Fremkomsten af Kunstsmør, og ved, hvad dermed staar i Forbindelse. Jeg kan dertil ogsaa føie, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgkreds meget godt veed, at da Spørgsmaalet blev reist i Finantsudvalget og omtalt for den høitagtede Indenrigsminister i en Konference med ham, var den høitærede Minister ingenlunde fremmed for Sagen, saa at jo altsaa Autoriteterne ogsaa tidligere have tænkt paa dette Forhold og selvfølgelig have været stemte for at gjøre det, der nu er sket, nemlig at indbringe et til Ordning af Sagen sigtende Lovforslag. Der er altsaa ikke Spor af Anledning til at vindicere for Finantsudvalget Uren for, at det er det, der har taget Initiativet til, at denne Sag er kommen frem.

Holtstein: Jeg synes, det er Synd, at det ærede Medlem ikke kan lade Finantsudvalget beholde de Laurbær i Fred, det med Rette her har erhvervet; da det ærede Medlem selv er Medlem af dette Finantsudvalg, vil han jo faae et af Værrerne med, saa jeg veed ikke, hvorfor han ikke her kan lade Sandheden gaa sin rolige Gang. Det har ikke været min Mening at plyndre Andre, særlig ikke de høitærede Ministre og alle de Landmænd, der, som det ærede Medlem jagde, i deres Indre have været overbevist om Sagens Nødvendighed i længere Tid, for den Del af Uren, som tilkommer dem. Paa ingen mulig Maade! Det ærede Medlem vil jo i længere Tid have følt med sig selv, at der burde komme en saadan Lov, det maa glæde os, at han har næret en saadan Følelse, og naar han meddeleer, at den høitærede Indenrigsminister i Udvalget stillede sig meget velvillig til Sagen, er det mig en Glæde at kunne konstatere, at det er sandt. Den høitærede Minister stillede sig ikke blot